

Vrijmipo

Hermen Hoek en Marc van Osch zijn werkzaam als docent Nederlands op de OSG Hugo de Groot in Rotterdam. Met Vrijmipo bezorgen zij poëzie op bijzondere en onvermoede plekken.

Er was in mijn jeugd een ergere straf dan zonder eten naar bed: zonder tv-kijken naar bed. Een programma als *The A-team* missen was op zichzelf al rampzalig, maar had tevens tot gevolg dat ik de volgende dag op straat en op het schoolplein nergens over kon meepraten. Wat te doen in zo'n situatie? Met behulp van mijn vaders verreikijker keek ik vanuit mijn slaapkamer ongezien mee met de tv van de overburen. Uit nood – zonder geluid en van grote afstand – bracht ik het woord 'televisie' letterlijk in de praktijk. Zó belangrijk was tv in die tijd. De teloorgang ervan wordt prachtig en tegelijk treurig verwoord door de Hongaarse dichter István Kemény. Hij werd in 1961 geboren in Boedapest en debuteerde als dichter in 1984. Zijn poëzie werd in Hongarije meermaals bekroond. Daarnaast schrijft hij ook romans. Na de aan zijn lot overgelaten televisie rest ons nochtans een geruststellende gedachte: zolang er dichters zijn als Kemény hoeven we niet volledig te wanhopen over de door nepotisme en autocratie geteisterde staat van de Hongaarse beschaving. Wellicht daarom de volgende keer een Turkse – of Limburgse – dichter.

De tv

Ik deelde mijn jeugd met de tv.
Wij ravotten. Zij voerden ons gezamenlijk
Mij met melk en brood, hem met stroom
En aandacht. Ik werd een volwassene
Hij een dier, een wild dier. Hij verlearde het praten,
Ik leerde het. Bij het afscheid
Begrepen wij elkaar niet langer. Ik dacht dat hij
Ook mij vergeten was. Een paar jaar geleden
Zag ik hem terug in Roemenië.
Hij had al kleur, maar
Ze hadden hem een ring door de neus gehaald
En lieten hem dansen op het plein.
Hij zag mij en rukte zich los
Rende naar mij toe, likte mijn gezicht.
Ze dachten hij vermoordt mij, maar hij wilde slechts
dat ik hem naar huis zou brengen.
Maar ik moest toen een trein halen en
Liet de tv aan zijn lot over.

István Kemény
Uit: Célszerű romok (Bruikbare ruïnes), 2007
Vertaling: Eva Bodor en Mischa Andriessen
Tijdschrift Terras, 2012